

מיכל ואימא

מיכל לונאי עם פלוגי, בתמונה שצולמה יום לפני הפינוי מיכל ניהלה את מלון אקוה-מרין בחוף נעמה והגישה בבר. היא גרה בשארם במשך שנים אחדות ותקופה מסוימת התגוררה באוהל על החוף מול

המלון. כיום עומדת אימא המצרית (משמאל) ליד אותו הבר, כשמאחוריה, על הקיר, תמונות נוף ממצריים. אימא גרה בעיר ומחלקת דירה עם צעירה מצרית נוספת. שתי הצעירות המצריות הן היחידות העובדות בעסקי המלונאות בשארם אל-שייח'.

(המשך מעמוד 51)

צלילה ברחבי העולם. גם כאן איש לא ענה.

יצאנו לסיבוב בסימטרה. הן, דווקא לא נקיות במיוחד, כפי שלא היו נקיות גם קודם. על הארץ מתגוללים עיתונים ישנים מזהיבים, כעברית ובערבית, זרוקים יחד, כוסות קוקה קולה, כתובות עברית, ושאר מיני זבל. חתולים בכל מקום.

במדרגות פגשנו את מדינה, מורה מצ-רית, מהיחידות שבאו הנה לגור עם הבער לים. הוא שוטר, אמרה לנו, היא מלמדת בבית הספר המקומי.

רציית להיכנס לתוך דירה, לראות אר-תה מבפנים. דפקתי על אחת הדלתות והור מינו אותי פנימה בחיוך של מבוכה. שני בחורים צעירים מתחלקים בדירה של חדר אחד. החדר נראה כמו בבית-מלון: שתי מיטות סטנדרטיות וארון קטן ליד כל מיטה. קירות חשופים. פינת-מיטבה קטן נה. מישהו בישל אוכל מתובל מאוד. ריח חזק. חזקים. בפינה עמד מקרר קטן של אמקור, ובקיר היה קבוע מזגן של תדיראן. הניאורה בבית-השימוש תוצרת מעגן מי-כאל. הכל נשאר, רק התושבים התחלפו. קשה שלא להיגרר לנוסטאלגיה. יקח זמן עד שנתרגל, שכאן יושב עכשיו מישהו אחר.

יצאתי החוצה. המרכז המיסחרי היה ריק. חנויות פתוחות. על כל קיר פנוי היו מדבקות, בצחצח, תמונות של הנשיא מובראק ונשיא סודאן, נומיירי, שאריות מביקור שערכו כאן השניים לפני כמה חודשים. בצד פלאקטים אלה, כתובות מת-קופה קודמת: "שנית שארם לא תיפול!" "לעצור את הנסיגה מסיני!" "אל נא תער-קור נטוע!" הישראלים השאירו רישור-מם בכל פינה.

בפתח הבנק עמד שוטר מצרי ב-מדים: מיכנסיים בהירים, זקט כהה ו-כובע לראשו. מנהל-הבנק עומד ליד הדלפק באטם מעשה, משחק ביד אחת במסבחה

הלובסטרים השונים

ריס, שאנשי שמורות הטבע הקפידו כל השנים שאיש לא יגע בהם לרעה כדי לשמרם. הגדולים מוציאים עכשיו מהים כמויות גדולות של לובסטרים ופירות ים אחר

זהובה, "משעמם כאן ואין מה לעשות". אמר לי, ספק בקיטור, ספק כציון עובדה יבשה, אבל שלחו אותי הנה, ואין בר-רה" גם הוא, כמו רוב העובדים האחר-רים ה"משרתיים" באזור דרום-סיני ומיפ-רץ-אילת (עקבה), השאיר את מישפחתו במצריים. הנה באו רק גברים. הם נוס-עים הביתה, במיקרה הטוב, פעם בחודש למשך שבוע, ובמיקרה הפחות טוב פעם בחודשיים. במשך הזמן, כשהמקום יתאר-גן ויקבל אופי חדש, יגיעו גם המישי-פחות, הם מבטיחים.

הוא היה היחיד שלא חיך מייד ואמר שהמקום משגע ושהוא שמח להיות פה. התקבל הרושם שהוא מרגיש כמו בעונש — אין פעילות, אין בילויים, אין מישפ-חה, אין בחורות, אין כלום, פרט למקום עצמו. ולא כל אחד מסתפק בזה. הסכמנו שזו תקופת מעבר, וכי יש תיקוה. עברנו לסופרמרקט המקומי. החלונות הקירות חשופים לגמרי, אין שום מודעות המכריות על מכירות מיוחדות, מוצרים חדשים, פרסומות, פלאקטים. על המדפים מעט מאוד אוכל. בעיקר סבונים, סכיני-

גילות, גפרורים, סיגריות מצריות, ולתפ-תעתי — מדף שלם של בקבוקי בירה מכבי. בירה לייצוא באריזה אחרת מזו המוכרת לנו בארץ. "זאת בירה הולנדית", אמר לי המוכר.

רצינו לשתות משהו קר, אבל המקררים היו ריקים. לא היה שום דבר קר, שלא לדבר על תוצרת-חלב או גלידה. שתינו מיץ-מנגו משומר בקופסאות.

ליד הסופרמרקט יש חנות-ירקות, אבל ירקות אין כל-כך. פעם בעשרה ימים, ב-ערך, מגיעה סחורה מקאהיר. הדרך ארוך כה ומשוכשת, וההובלה יקרה. עכשיו מתק-ה גם את הכביש. תוצרת-חלב אינה מגיעה בכלל. כך גם לגבי הדלק: לפעמים יש ולפעמים מחכים שבוע עד שמגיע המישי-לוח הבא. במצריים לא ממחרים, הכל נע-שה באיטיות ובשלחה.

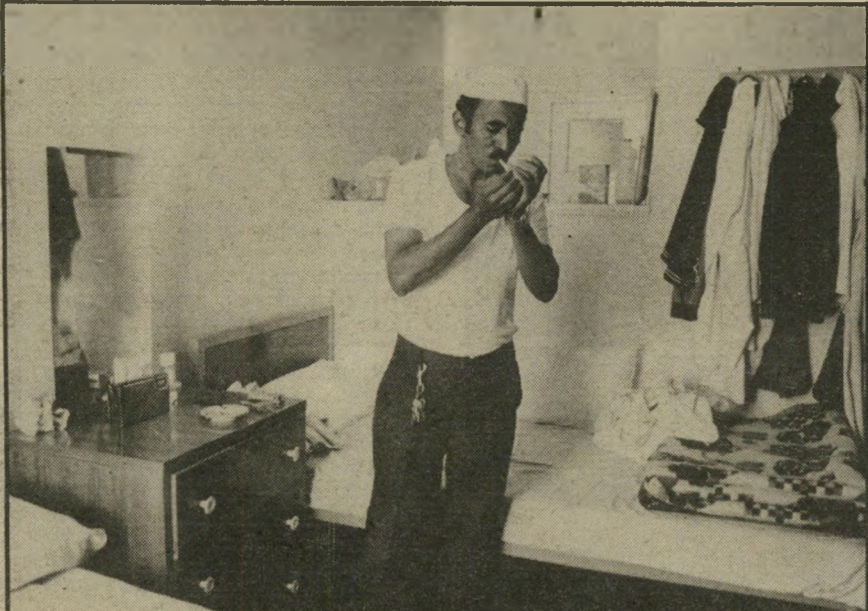
כולם היו נחמדים מאוד אלינו. במיוחד אחרי ששמעו שאנחנו ישראלים. חיוכים ואור בעיניים.

נסענו חזרה למטה, למוסך, לראות אם מובראק המושיע כבר חזר, כדי לטפל ב-גלגל המפונצ'ר. לא, הוא טרם הגיע. אבל הוא כבר השתחרר מהמישטרה. תוכלו למצוא אותו בבית-הקפה ליד תחנת-הדלק, אמר לנו הבודוי, שהיה במקום. נסענו לשם, ואכן, המרצדס של מובראק, בעל השלט "מונית" (בעברית), עמדה שם.

מובראק נדהם לראות את אלכס וסלוגי וקפץ לקראתם בשימחה. חיבוקים, חיוכים, לחיצות-ידיים.

כבואו נאכל קצת לובסטרים בקפה של סולימאן, אמר לנו. קשה לעמוד בפני הזמנה כזאת.

במשך כל שנות שהותם באיזור, טרחו והקפידו אנשי רשות-שמורות-הטבע על כך שאף אחד לא יוציא מהים חיות ואל-מוגנים מוגנים. קנסות ומישפטים איימו על ראשו של כל מי שהעז להוציא משהו מהאיזוריים השמורים. אפילו לבדוים מותר היה לדוג בכמויות מוגבלות בלבד.

אלכס חוזר לדירתו

אלכס ניגש לראות מי גר בדירתו, ומצא שעל הקיר נכתב השם סעיד באנגלית. הבית עצמו היה ריק. משמאל: תושב חדש של העיר, מצרי, המחלק את דירתו עם בחור נוסף.